

За правду, сказану розбещеній державі,
Був Гант ув'язнений; але душею він
Був вільний кожна мить, як той співець долин,
Небесний жайворон, що знявся на крила жваві.
О ти, що стережеш свої замки іржаві!
Ти думаєш, він знав лиш темний камінь стін,
Аж поки вчув ключа такий повільний дзвін?
Він вільно жив і там, найближчий родич славі!

В палацах Спенсера він таємничий цвіт
Збирав, гуляючи. В віддалення туманне
З одважним Мільтоном стремив одважний літ.
І в царство власних дум, йому самому дане,
Він заглядав не раз. Ні, не забуде світ
Його й тоді, як вас і ваших слуг не стане!